

Meghallgat és megszabadít az Úr

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 17:8; 121; 139:1-18; Máté 23:37;
1Korinthus 10:1-4; Zsidókhöz 4:15-16

„Ha az igazak kiáltanak, az ÚR meghallgatja és minden bajukból kimenti őket” (Zsolt 34:18, ÚRK).

Újból és újból rávilágítanak a Zsoltárok, hogy a mindenható Úr, aki megteremtette és fenntartja a világmindenséget, személyes Istenként mutatja meg magát, Ő kezdeményezi, őrzi a kapcsolatot népével.

Isten közel van népéhez és égen-földön minden teremtményéhez (Zsolt 73:23, 25). „Az ÚR a mennyekbe helyezte trónját” (Zsolt 103:19, ÚRK), „a felhők fölött” (Zsolt 68:5, SZIT) száguld, ugyanakkor „Közel van... mindenőt hívóhoz; mindenkihez, aki hűséggel hívja őt” (Zsolt 145:18). A zsoltárok könyve egyöntetűen azt az igazságot képviseli, hogy az Úr az élő Isten, aki a hozzá forduló érdekeiben cselekszik (Zsolt 55:17-23). Azért olyan nagy a jelentősége ennek a könyvnek, mert verseit az élő Isten sugalmazta, neki szólnak, aki hallja imáinkat és válaszol is rájuk.

Nem feledkezhetünk meg arról, hogy az Úr közelségének belé vetett hitet és parancsolatai iránti engedelmességet kell kiváltania belőlünk, ennél nem fogad el kevesebbet, amint ez oly gyakran megmutatkozott Izrael történelmében.

„FORMÁM NEM VOLT ELREJTVE ELŐLED”

Olvassuk el Zsolt 139:1-18 verseit! Milyen költői nyelvezettel festi le Isten hatalmát (1-6. vers), jelenlétét (7-12. vers) és jóságát (13-18. vers) ez a szakasz? Mit árul el mindez Isten ígéreteiről?

Előfordult már, hogy segíteni akartál valakinek, de nem volt rá lehetőség? Vagy talán mások segítettek volna neked, csak nem tudták, mire van szükséged? Még a legjobb szívű és szándékú emberek sem olyanok, mint Isten, aki egyrészt tökéletesen ismer bennünket és a körülményeinket, másrészt minden lehetősége, ereje is megvan ahhoz, hogy segítsen. Ezért a segítségre, szabadításra vonatkozó ígéretei nem üres szavak csupán, hanem szilárd biztosítékok. Isten annyira jól és különlegesen ismeri a zsoldárt, hogy még az anyaméh sem rejtheti el előle (Zsolt 139:13, 15). Az isteni ismeret kiterjed az időtöltésre (Zsolt 139:2), a legbensőbb gondolatokra (Zsolt 139:2, 4) és a térre (Zsolt 139:3), a zsoldáríró egész lényére. Mindez a csodálatos tudás abból adódik, hogy Isten a Teremtő, aki jól ismeri népét, és ez megmutatkozik gondoskodásában. Ne rémüljünk meg attól, hogy Isten ilyen mélyrehatóan ismer bennünket, inkább vezessen Jézus karjába, késztesse hálára azért, amit értünk tett a kereszten! Hiszen Jézusba vetett hittel részesülhetünk az Ő igazságában, ami „*az Istennek igazsága*” (Róm 3:5, 21). A zsoldár úgy ábrázolja Istent, mint aki mindenhová él: „*a Seolba*”, azaz a sírba és a sötétségbe is (Zsolt 139:8, 11-12), olyan helyekre, amelyeket általában nem Isten lakhelyeként említ az Írás (Zsolt 56:14). Mindenütt jelenvaló voltát azzal is érzékelteti, hogy „*a hajnal szárnyaira*” kelve – keletről – eljut „*a tenger túlsó szélére*” (Zsolt 139:9) – nyugatra. Ezek a képek azt fejezik ki, hogy az egész világmindenségben nincs olyan hely, ahová Isten ne érne el. Nem része az univerzumnak, mint ahogy némelyek gondolják, de közel van annak egészéhez, mivel mindent Ő teremtett és tart is fenn (Zsid 1:3).

Isten mindent tud rólunk, ezért segíthet nekünk és helyreállíthat. Hatalmas voltára ismét rácsodálkozva a zsoldárosból feltör a dicsőítés, bizalma megújul. Örömmel veszi, hogy Isten megvizsgálja, hiszen így távolíthatja el az életéből mindazt, ami zavarná a vele való kapcsolatát.

Némelyek talán félelmetesnek találják azt, hogy Isten annyi mindent tud róluk, még a legsötétebb titkaikat is. Miért olyan fontos tehát, hogy az evangélium az egyetlen reményünk?

ISTEN A GONDOSKODÁSÁRÓL BIZTOSÍT

Olvassuk el Zsolt 40:2-4, 50:15, 55:23 verseit és a 121. zsoltárt! Ezek szerint mennyire vesz részt Isten a napi ügyeinkben?

Az Úr a Szentírásban kinyilatkoztatja, hogy Ő az élő Isten, aki fellép azokért, akik hozzá kiáltanak. A zsoltáros elmondja: „Az ÚRra nézek szüntelen” (Zsolt 16:8, ÚRK). Bízunk benne, ezért hozzá fordul (Zsolt 7:2; 9:11). Meghallja az Úr, még ha a „mélységből” kiált is (Zsolt 130:1-2), ami azt az üzenetet közvetíti, hogy az életben nincs olyan körülmény, ami kívül esne uralmánának fennhatóságán. Ezért a zsoltáros kérése sosem reménytelen, ha mégoly sürgető is.

A 121. zsoltár annak örömét fejezi ki, hogy milyen erővel jelenik meg Isten a hívő életében.

„Nem engedi, hogy lábad inogjon” (Zsolt 121:3). A „láb” gyakran az ember életútjára utal (Zsolt 66:9; 119:105; Péld 3:23). A héberben az a szó, ami a magyar fordításban „inogjon” azt a biztonságot fejezi ki, amit Isten ad a világnak (Zsolt 93:1) és Sionnak (Zsolt 125:1).

Az Úr Izrael őrizője, aki nem szunnyad, nem alszik el. Ez a kép kiemeli, hogy Isten folyamatosan éberrel figyel, tette kész gyermekei érdekében (Zsolt 121:3-4).

Az Úr „a te árnyékod” (Zsolt 125:5-6), ez a kivonulás idejéből a felhőszlopot (2Móz 13:21-22) idézi. Az Úr fizikai és lelki védelmet is ad népének. Isten a hívő jobbán van (Zsolt 121:5). A jobb kéz jellemzően az ember erősebb keze, amivel cselekszik (Zsolt 74:11; 89:14). Itt Isten közelségére és jóindulatára utal (Zsolt 16:8; 109:31; 110:5).

Zsolt 121:6-8 egyértelműen megerősíti, hogy Isten védelmezi népét. Őrzi gyermekeit a gonosztól, sem a „nap”, sem a „hold” nem árt nekik. „Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet” (ÚRK). Ezek a költői képek Isten mindenre kiterjedő, szüntelen védelmét emelik ki.

Mi a lényege mindennek? A zsoltáríró bízott Isten szeretetteljes gondoskodásában, és természetesen nekünk is ezt kell tennünk.

Hogyan tapasztalhatjuk még inkább Isten gondoskodását a gyakorlatban? Hogyan működhetünk jobban együtt vele, hogy cselekedhessen bennünk és értünk?

AZ ÚR MENEDÉK A BAJBAN

Olvassuk el Zsolt 17:7-9, 31:2-4 és 91:2-7 verseit! Mit tesz a zsoltáros a megpróbáltatás idején?

A zsoltáríró különféle bajokkal szembesül, amelyek között az Úrhoz fordul, Ő a menedéke minden nehézségben. A bizalom tudatos választás, amivel az ember minden körülmények között elfogadja Isten uralmát az élete felett. Amennyiben nincs bizalom a bajban, akkor sosem lesz!

„Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem őbenne bízom!” – hangzik a zsoltáros bizonyosságtétele, ami az Istennel szerzett múltbeli tapasztalataiból fakad. Most ez erősíti a hitét a jövőre nézve. A Felséges Istenhez, a Mindenhatóhoz kiált (Zsolt 91:1-2), mindent felülmúló jóságára gondol.

A zsoltáríró az Istenben található biztonságról is szól: Isten a népének „rejteke”, „árnyéka” (Zsolt 91:1), elmondja, hogy Ő az „oltalmam, váram” (Zsolt 91:2), „szárnyai” védelmeznek, mint „pajzs és páncél” (Zsolt 91:4, ÚRK). Majd hozzáteszi: a Felséges a „hajlékod” (Zsolt 91:9). Az akkori kor kultúrájában ezek a képek a biztonságos menedék fogalmának a jelképei voltak. Gondoljunk csak a nap elviselhetetlen, perzselő forróságára azon a földrészén, hogy igazán értékelni tudjuk az árnyékot, vagy pedig Izrael történelmének háborúira, amelyek a pajzs vagy a vár biztosította menedék értékét emelik ki!

Milyen képet találunk Zsolt 17:8 és Mt 23:37 verseiben? Mire utal ez a hasonlat?

Az egyik legbensőségebb metafora az, hogy: „szárnyaid árnyéka” (Zsolt 17:8; 57:2; 63:8), vigasztalást és biztonságot közvetít, az anyamadár biztosította védelemre utal. Az Urat a fiókait szárnyaival óvó sashoz hasonlítja (2Móz 19:4; 5Móz 32:11), vagy tyúkhoz, ami a kiscsirkéit a szárnyai alá gyűjti (Mt 23:37).

Hogyan birkózunk meg azzal, ha súlyos csapások érnek bennünket és mintha nem látnánk az Úr védelmét? Miért nem azt jelentik ezek a traumák, hogy elhagyott minket Isten?

VÉDELMEZŐ ÉS SZABADÍTÓ

Hogyan ír Pál a kivonulás történetéről 1Kor 10:1-4 verseiben? Milyen lelki tanulságot akar ezzel átadni?

Olvassuk el a 114. zsolttárt! Milyen költői eszközökkel érzékelteti a zsolttáros azt, ahogyan Isten kiszabadította Izraelt Egyiptomból?

Gyönyörű költői nyelvezettel írja le ez a zsolttár, hogy csodálatos módon szabadította ki népét Isten az egyiptomi szolgaságból. Az egész Ószövetségben, de az Újszövetségben is megmentő hatalmának szimbólumaként jelenik meg az Egyiptomból való kivonulás. Pál a Korinthusi levélben is Jézus Krisztus megváltó tetteinek jelképeként utal erre az igaz történetre.

A 114. zsolttár is az isteni szabadítást emeli ki azzal, hogy a mindenható Teremtőnek hatalma van a természet erői felett, így mentette meg népét a kivonulás idején. A tenger, a Jordán folyó és a hegyek meg a halmok költői képekkel utalnak a természeti és emberi erőkre, amelyek szembeállnak az ígéret földje felé tartó Izrael népével (5Móz 1:44; Józ 3:14-17). Az egész föld fölött Isten uralkodik.

Isten gyermekeinek a mennyei Jeruzsálem felé vezető útja minden korban és helyen veszélyekkel teli. A Zsolttárosok bátorítanak, hogy nézzünk túl a hegyeken, a menny és a föld Teremtője felé (Zsolt 121:1).

A 114. zsolttár által bemutatott jelenet érzékelteti annak a történetnek is a hangulatát, amikor Jézus lecsendesítette a viharzó tengert, amivel azt hirdette, hogy az egyháznak nem kell félnie semmitől, mert Ő meggyőzte a világot (Mt 8:23-27; Jn 16:33).

Az Úrnak a népéért végbevitt hatalmas tettei következtében az egész föld megremeg (Zsolt 114:7). Ezen inkább elismerést és imádatot értsünk, mint rettegést (Zsolt 96:9; 99:1). Istennel az oldalukon a hívőknek semmitől nem kell félniük.

Milyen lelki veszélyek fenyegetik a hívőket? Hogyan tanulhatunk meg az Úr hatalmára hagyatkozni, nehogy teret engedjünk a leselkedő veszélyeknek, amelyek éppannyira valóságosak most, mint amilyenekkel a zsolttárirók szembesültek?

SEGÍTSÉG A SZENTHELYRŐL

Olvassuk el Zsolt 3:5, 14:7, 20:2-4, 27:5, 36:9, 61:5 és 68:6, 36 verseit! E szövegek értelmében tehát honnan jön a segítség?

A lelki és fizikai menedék, segítség motívuma figyelemre méltó módon jelenik meg a szentély összefüggésében, ami a segítség, a biztonság és a szabadulás helyszíne. Menedéket nyújt a bajban lévőknek, Isten onnan védelmezi az árvákat, az özvegyeket és ad erőt népének. Amikor „*A tökéletes szépségű Sionról ragyog föl az Isten*” (Zsolt 50:2, ÚRK), hirdetik Isten igazsága ítéleteit és árad az Úr áldása (Zsolt 84:5; 128:5; 134:3).

A szentély menedéke felülmúlja a világ bármely más helyén tapasztalható biztonságot, mert Isten személyesen ott lakozik. Nem csupán a templom szilárd építménye, hanem az Ő jelenléte ad biztonságot. Hasonlóképpen a Sion hegye (ami valójában inkább egy domb) minden hegy felett áll, mivel ott lakozik az Úr (Zsolt 68:16-17; Ézs 2:2).

„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyengeségeinken, hanem aki hozzánk hasonlóan megkísértetett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk idejében jövő segítségül” (Zsid 4:15-16, ÚRK). Milyen szempontból állítható párhuzamba ez azzal, amit a zsoltáros mond a szentélyről?

Isten templomának szentsége készíteti a zsoltárírókat arra, hogy elismerje: minden ember bűnös, egyáltalán nem vagyunk méltók a kegyelemre. Kijelenti továbbá, hogy a szabadítás kizárólag az Isten hűségén és kegyelmén alapszik (Zsolt 143:2, 9-12). Nincs semmi érdemünk előtte. Az ember csak akkor könyöröghet a szabadítás bizonyosságáért, ha bűnbánatot gyakorolva, Isten kegyelmét és megbocsátását elfogadva megfelelő a kapcsolata vele. A szentélyszolgálat a Jézus általi üdvösséget jelképezte.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A küzdelem éjszakája” c. fejezet, 156-162. o.

Mit tanulhatunk Jákób esetéből a kitartó imádságról és az Isten iránti feltétlen bizalomról? A Zsoltárok erősítik a hitünket Istenben. Ő igen biztos menedéke azoknak, akik erős kezébe helyezik az életüket. „Isten hatalmas dolgokat akar cselekedni a benne bizókért. Ma Isten népének azért nincs nagyobb ereje, mert saját bölcsességében bízuk és nem ad alkalmat Istennek, hogy hatalmát érette kinyilatkoztassa. Ő minden szükségben segít a benne hívő gyermekein, ha teljes bizalmukat belé helyezik és híven engedelmeskednek neki” (i. m. 459. o.). Ugyanakkor egyes zsoltárok komoly kihívást jelentenek számunkra, ha az adott helyzetünkkel nem egyeznek a bennük foglalt ígéretek. Ilyenkor egyszerűen meg kell tanulnunk bízni Isten jóságában, ami a legerőteljesebben a kereszten mutatkozott meg. Bizonyos zsoltárokkal időnként hamis reményt is lehet kelteni. Amikor Sátán gonosz módon Zsolt 91:11-12 verseit idézte, Jézus a válaszában rámutatott, hogy az Isten iránti bizalom nem téveszthető össze az istenkísértéssel (Mt 4:5-7), és nem is szabad szemtelen módon olyat kérni Istentől, ami akaratával ellenkezik.

„Krisztus egyházának és a keresztyén embernek nem azok a legnagyobb győzelmei, amelyeket tehetséggel vagy műveltséggel, gazdagsággal vagy az emberek jóindulatával elér, hanem amelyeket Isten fogadótermében arat, amikor komoly, küzdő hite belekapaszkodik Isten hatalmának erős karjába” (i. m. 162. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Beszéljük meg a csoportban a keddi rész utolsó kérdését: Hogyan bízhatunk Istenben a nehézségek között, amikor rettenetesen rosszul alakulnak a dolgok? Hogyan érthetjük meg ezt? Miért történhetnek rossz dolgok az emberekkel, amikor annyi gyönyörű ígélet van a Zsoltárokból Isten védelmével kapcsolatban? Gondolkodjunk el azon is, hogy a csodaszép ígéretek lejegyző zsoltárirók vajon nem kerültek bajba, vagy nem hallottak olyanokról, akikkel ilyesmi történt?
- 2) Hogyan erősödhet meg a hitünk, maradhat minden helyzetben fenntartások nélküli (pl. Zsolt 91:14; 143:8, 10; 145:18-20)? Mi lehet az oka annak, ha az ember elveszíti a bizalmat? Miért az a titka a nehéz időben is kitartó hitnek, ha a kellemes időben megtanulunk bízni Istenben?

SZALACSY-RÁCZ IMRE:
IMÁDSÁG AZ IMÁDKOZÁS KEGYELMÉÉRT

Szavakat morzsolunk ajkaink között,
De az elme valahol messze kószál,
Mi Atyánk... és nincs több a szónál.

Kérünk ajakkal, nem a szívvel,
És mégis úgy várjuk, várjuk Tőled,
Hogy ránk is egyszer jobb napok jőnek.

Szenteltessék meg a Te neved...
És nekünk más gond jár a fejünkben,
Bár mondjuk az imát egyre, szüntelen.

Legyen meg a Te akaratod!
De ha csapást mérsz ránk, feljajdulunk,
S a fájdalom már mardossa szívünket.
Add meg a mindennapi kenyerünket!...
- Ó Uram! Még ezt sem tudjuk kérni méltón.

És bocsásd meg a mi vétkeinket!
De mindenekelőtt taníts meg,
Taníts meg Uram - imádkozni minket!